Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΤΟ 2000

Πῶς οἱ ἀριθμοί προδιαγράφουν τό μέλλον μας

Ἄφησα χθές τούς δύο φίλους τῆς ἱστορίας μας μέσα στό μεγάλο λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς Ἀεραλιμένος νά μιλοῦν γιά τίς νέες τεχνολογικές καί πολεοδομικές ἐφαρμογές πού ἔκαμαν ἀγνώριστη τήν Ἀθήνα:

ΔΟΛΛΑΡΙΔΗΣ: Οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας θά μοιάζουν ἔρημοι τώρα.

— Εἶναι μιά ὄμορφη ἐρημιά. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι καθαρή. Δέν ἔχει καυσαέρια. Οἱ δρόμοι προσφέρονται γιά τόν ἄνθρωπο. Εἶναι κάτι ἀλλοιώτικο. Αὐτό τό πρωτοσκέφθηκε ἕνας ὑπουργός τό 1962. Ὁ Σόλων Γκίκας. «Σκεπτόμαι εἶπε, πῶς θά ξαναδώσω τούς δρόμους τῆς Ἀθήνας στούς ἀθρώπους, στά παιδιά». Ὅταν τό πρωτοεῖπε πρίν 40 χρόνια ἐκάγχασαν οἱ πάντες. Μετά 10 χρόνια στίς γιορτές τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1971 ἡ ἀνάγκη ἐπέβαλε νά ἀπαγορευθῆ ἡ κυκλοφορία τῶν Γιώτα - Χί στούς δρόμους τοῦ κέντρου: Πανεπιστημίου, Στοδίου, Ἑρμοῦ, Ἀκαδημίας. Μόνο λεωφορεῖα καί ταξί κυκλοφοροῦσαν. Ἡ ἀπαγόρευση ἦταν γιά δυό μέρες. Πέμπτη καί Παρασκευή, παρσμονή καί προπαραμονή τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Στίς δυο ἐκεῖνες μέρες ἀνασάναμε. Γίναμε ἤρεμοι, γαλήνιοι. Οἱ δρόμοι δέν ἦταν πνιγμένοι. Ἀκούη καί ἡ σηματοδότηση ἦταν ἄσκοπη. Αὐτό ἦταν ἡ ἀρχή. Μέ τόν καιρό ἔγινε ἀνάγκη. Καί τελικά δέν ἐφαρμόσθηκε μόνο στά Γιώτα—Χί ἀλλά καί στά λεωφορεῖα πού μέ τά καυσαέριά τους εἶχαν κάνει ἀγνώριστο τόν ἀθηναϊκό οὐρανό.

— Ἔτσι λοιπόν θά πάμε μέ ταξί στό ξενοδοχεῖο μας.

— Καί βέβαια. Τή μεταφορά τήν ἔχεις πληρώση κιόλας ἀπό τή Νέα Ὑόρκη. Στό εἰσιτήριό σου ὑπάρχει ἕνα κόκκινο κοπόνι. Αὐτό θά δώσης σέ ὅποιο ταξί θέλεις καί θά σέ πάη μιά διαδρομή ἀξίας 30 δρσχμῶν. Ἂν πᾶς ποσσπάνω θά πληρώσης τή διαφορά. Πολύ ἁπλό καί πολύ ἐξυπηρετικό σύστημα.

— Δέν εἶναι καί ἄσχημο.

— Εἶναι ἕνα ξεβόλεμα. Ἀλλά μόνο ἂν ἀποφασίσαμε νά ἀπαλλαχθοῦμε ἀπό τά βολέματα θά σωθοῦμε ἀπό τίς συνέπειες ὑπερπληθυσμοῦ.

Τήν κουβέντα τῶν δύο φίλων καθώς ἔβγαιναν ἀπό τό λεωφορεῖο τή διέκοψε μιά γυναικεία φωνή ἀπό τό μεγάφωνο:

«Προσοχή προσοχή. Εἰδοποιοῦνται οἱ κύριοι ἐπιβάται ὅτι γιά νά πάνε στήν Ἀθήνα, θά χρησιμοποιήσουν τό Μετρό. Λόγω τῆς μεγάλης κινήσεως στούς κεντρικούς δρόμους ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία ὅλων τῶν αὐτοκινήτων στό Κέντρο. Ὅσοι λοιπόν προορίζοντσι γιά τά κεντρικά σημεῖα, θά χρησιμοποιήσουν τό Μετρό γιά νά πάνε στόν προορισμό τους. Θά κατεβοῦν μέ τό ἀσανσέρ Υ καί θά βρεθοῦν στό σταθμό τοῦ ὑπογείου ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου. Προηγουμένως θά παραδώσουν τίς ἀποσκευές τους στό γραφεῖο 5. Μετά τήν 1η πρωϊνή μποροῦν νά ἔρθουν νά τίς παραλάβουν.

— Ἄλλη περιπέτεια.

— Ἡ πιό ὡραία. Σέ 4 ὧρες εἶναι Πρωτοχρονιά, ἀρχίζει ἕνας νέος αἰώνας. Πάμε ἔτσι μέ τά χέρια στίς τσέπες νά τή γλεντήσωμε μέ τούς ἄλλους Ἀθηναίους. Εἶναι μιά ἀμφιά τούτη ἡ γιορτή πού καθιερώθηκε λίγα χρόνια πρίν. Παλιό ἀθηναϊκό ἔθιμο πού ἀναβίωσε μόλις τό κέντρο ἐλευθερώθηκε ἀπ' τίς ρόδες τῶν αὐτοκινήτων.

— Θά γιορτάσωμε ἔτσι μέ τά σπόρ κουστούμια;

— Πρῶτα πρῶτα δέν εἶναι καί πολύ σπόρ. Κάπως ἔχουν τό σκοῦρο χρῶμα πού χρειάζεται ἡ βραδυά. Ἔπειτα αὐτή ἡ γιορτή εἶναι πάρα πολύ δημοκρατική καί δέν θά σοκαριστῆ κανένας ἀπ τή φορεσιά μας. Οἱ πιό πολλοί ἔτσι θέαναι ντυμένοι. Εἶναι μιά γιορτή ἐργαζομένων. Φεύγουν ἀπό τίς δουλειές τους καί βαλτάρουν στούς δρόμους. Τροβοῦν τά ποτηράκια τους. Τρῶνε στά ὄρθια, χαζεύουν στίς βιτρίνες, φλερτάρουν, ἀλληλοασπάζονται στίς 12 ἡ ὥρα τή νύχτα καί πᾶνε στά σπίτια τους, ἄλλοι οἰκογενειακῶς ἄλλοι μέ ζευγαρώματα εὐκαιρίας.

— Μ' ἀρέσει ὅπως τά λές.

— Πάμε λοιπόν. Νά φρεσκαριστοῦμε, ὅμως, πρῶτα στήν τουαλέττα τοῦ Σταθμοῦ καί μετά πάμε γιά τήν πρωτοχρονιάτικη περιπέτεια.

— Θά ὑπάρξη καί περιπέτεια;

— Δεν ἔλειψε ποτέ. Μά τώρα μέ 500.000 ἀνθρώπους πού γιορτάζουν -ιγ» ηοι ξηοΙΙοΡΡ ξηοΙΙο ΙΣηοΙ ιογρ τρου, ἡ Ἀθήνα κάθε τέτοια μέρα θυμίζει τήν ἀρχαία Κόρινθο ὅπου οἱ παραλίδες τῆς ἀρχαιότητας πήγαιναν νά γλεντίσουν τό ποινηρό.

Οἱ δυό ταξιδιῶτες παράτησαν τίς βαλίτσες τους, φρεσκαρίστηκαν λίγο καί πῆραν τό Μετρό γιά τήν Ὁμόνοια. Ἀνεβαίνοντας τίς ἀλλεπάλληλες κυλιόμενες κλίμακες τοῦ κεντρικοῦ σταθμοῦ κατακλύσθηκαν ἀπό ἕνα καταράκτη πολυχρωμου φωτισμοῦ καί τίς φωνές χιλιάδων ἀνθρώπων. Ἡ ὥρα ἦταν μόλις 8 τό βράδυ. Πρίν 5 περίπου ὧρες βρίσκονταν στό ἀεροδρόμιο Κέννεντυ τῆς Νέας Ὑόρκης. Τώρα ζοῦν την Πρωτοχρονιάτικη ἀτμόσφαιρα τῆς Ἀθήνας.

Ἡ ἑορτοστική κίνηση μόλις ἔχει ἀρχίσει. Οἱ ἄνθρωποι, κυρίως γυναίκες, παιδιά, ἀγόρια, κορίτσια, ἔχουν τελειώσει τά μικροψώνια καί περιφέρονται χαζεύοντας τίς βιτρίνες. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἀναμονῆς. Σέ 30 λεπτά τά καταστήματα θά κλείσουν καί 300 τόσες χιλιάδες ἐργαζόμενοι τῆς κεντρικῆς περιοχῆς θά ξεπουκάρουν ἀπ' ὅλα τά σημεῖα γιά νά ἑνωθοῦν μέ τούς δικούς των, τίς οἰκογένειες, τούς φίλους, τά εἰδύλλια. Ροκάνες, χαρτοπόλεμος καί ἔντονη μυρωδιά κνίσας ἀναδύονται ἀπό παντοῦ.

Τά σουβλατζίδικα, ἡ μόνη ἐπιχείρηση ἐπισιτιστικῆς μορφῆς πού ἐπέζησε μέσα στή νέα κοσμογονική μεταβολή τῆς Ἀθήνας, προσφέρουν τόν πικάντικο τοῦτο μεζέ. Μέ μιά μπύρα κι' ἕνα ποτηράκι ρετσινάτο τό σουβλάκι ἀποτελεῖ ἕνα καλό — φτηνό— στοιχεῖο γιά τό δρόμο πρός τήν πρωτοχρονιάτικη περιπέτεια.

— Ποιό εἶναι τό ξενοδοχεῖο σου;

— Τό «Κίνγκ Ζώρζ». Δέν ξεμακραίνω ποτέ ἀπο τό Σύνταγμα. Ἐσύ ποῦ θά μείνης;

— Ξεχνᾶς πῶς ἔχω σπίτι; Μόνο πού δέν μέ περιμένει κανείς. Καθώς εἶμαι μαγκούφης ἔχω ἕνα μικρό διαμέρισμα στά Ἐξάρχεια. Καί φοβοῦμαι, μιά καί ἡ θυρωρός πού μέ περιποιεῖται δέν ἐγκρίνει καθόλου τή ζωή μου, θά βρῶ τό κρεβάτι μου ἄστρωτο, ὅπως τό ἄφησα πρίν 3 μῆνες.

— Ἀκόμη ὑπάρχει στήν Ἀθήνα ἡ ὀστυνόμευση τῶν θυρωρῶν;

— Παγκόσμιο εἶναι τό φαινόμενο, μέ τή διαφορά πώς ἡ δική μου — φιλενάδα τῆς μακαρίτισσας τῆς μάνας μου— ἐπιμένει νά τήν ὀνοσπλη-ρώνη.

— Καί γιατί δέν φεύγεις ἀπό τό σπίτι;

— Καί γιατί νά φύγω; Μέ προσέχει τόσο ἡ καημενούλα, πού ὅλα της συγχωροῦνται.

— Ν' ἀνηφορίσωμε λοιπόν πρῶτα γιά τό Σύνταγμα γιά νά βεβαιωθῶ ὅτι μοῦ ἔχει κρατηθῆ δωμάτιο καί μετά θλέπουμε.

— Δέν πάμε πρῶτα ἀπό τήν ὁδό Μεθώνης, στό σπίτι μου, ν' ἀφήσω τοῦτα τά μικροπράγματα πού κρατῶ νά ποῦμε καί μιά καλημέρα στήν Κυρά - Μαρία; Ἀπό κεῖ θά τηλεφωνήσης στό ξενοδοχεῖο γιά τό δωμάτιό σου. Θά πιοῦμε ἕναν καφέ σπιτικό καί ἀποφασίζουμε γιά τά περαιτέρω. Τό μεγάλο κακό θ' ἀνάψη σέ καμμιά ὥρα.

Καθώς ἔφταναν συνάντησαν τήν κυρά - Μαρία πού γύριζε ἀπ' τό σέλφ σέρβις τῆς γειτονιάς, μέ τό μπουκάλι τό γάλα, μερικούς κουραμπιέδες καί τή φραντζολίτσα της. Ἡ ὑποδοχή της ἦταν πολύ μητρική. Ἀγκάλιασε τό νοικάρη της καί τόν φίλησε.

— Καλῶς ἤρθες γιόκα μου. Πολύ μοῦ ἔλειψες. Τώρα στιγύρισα τό δωμάτιό σου, σά νά σέ περίμενα. Γιατί δέν μέ εἰδοποίησες; Πάντα κακοπαιδο εἶσαι. Φίλας σου εἶναι ὁ κύριος;

— Ναί κυρά - Μαρία. Καλός φίλος. Παληός συμφοιτητής. Μέ φιλοξένησε στό Σικάγο.

— Εἶναι καί φίλος δικός μου. Ἀνεβῆτε πάνω. Θά σᾶς φέρω καφέ, κουραμπιέδες κι' ἕνα λικέρ κεράσι πού ἔφτιαξα.

Μέ τόν καφέ καί τά κανακίσματα τῆς κυρά - Μαρίας, ἦρθε ἡ ὥρα 9. Τό δωμάτιο περίμενε στό ξενοδοχεῖο κι' αὐτοί ἦταν ἐλεύθεροι νά τραβήξουν ξένιαστοι στούς μεγάλους δρόμους. Τήν ὥρα πού ἤταν νά φύγουν, κουδούνισε τό τηλέφωνο. Τό σήκωσε ὁ κ. Δολλαρίδης. Στή μικρή ὀθόνη τῆς τηλεφωνικῆς συσκευῆς φανήκε ἡ μορφή τῆς κυρίας πού καλοῦσε.

— Μέ συγχωρεῖτε πῆρα τόν ἀριθμό.... Ζητῶ τόν κ. Δραχμίδη. Μήπως ἔκαμα λάθος;

— Καθόλου κυρία μου. Νά τόν φωνάξω.

— Μά δέν ἔλειπε;

— Μόλις τώρα φθάσαμε. Ἄστε τον.

— Ποιός... Ντίνα ἐσύ σαι; Πῶς μέ θυμήθηκες;

— Καλῶς ἤρθες. Εἶμαι στήν Πλάκα στό «Ἀκροπόλ Κλάμπ» μαζύ μέ τή Ντάλυ. Ἔχομε τραβήξει δυό οὐίσκυ καί πλήττουμε ἀφόρητα. Σέ πῆρα στήν τύχη.

— Εὐγνωμονῶ τήν τύχη μου. Σέ λίγο φθάνουμε.

Ποιά ἦταν;

— Ἡ παρέα πού μᾶς ἔλειπε. Θαρρῶ πώς εἶσαι τυχερός.

— Καί γιατί ὄχι κι' ἐσύ;

— Τότε καί οἱ δυό μας. Εἶναι δυό κοπέλλες πού πλήττουν.

— Ἐνδιαφέρουσες;

— Ὀπωσδήποτε. Διαφορετικά δέν θά σέ ἀποκαλοῦσα τυχερό.

— Καί εἶναι μόνες στήν Ἀθήνα τῶν 4.000.000 κατοίκων καί πλήττουν κιόλας;

Στίς μεγαλοπόλεις εἶναι πού οἱ ἄνθρωποι νοιώθουν τή μεγάλη μοναξιά.

— Τά ξέρω. Πρόσεξες στό Σέντραλ Πάρκ τῆς ἀπέραντης Νέας Ὑόρκης, πόσοι συνάνθρωποι δέν ἔχουν ἄλλη παρέα ἀπό τά σκυλιά καί τά γατιά τους;

— Ἐδῶ δέν φτάσαμε ἀκόμα ὡς ἐκεῖ. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι μικρή. Ἡ Ἀθήνα κατοικεῖται ἀπό ἀνθρώπους ὅλων τῶν περιοχῶν. Μωραΐτες, Μακεδόνες, Ἠπειρώτες, Κρητικούς, Θεσσαλούς, Νησιώτες, Ἑπτανήσιους, Ρουμελιώτες. Ὅλοι αὐτοί ἔχουν στενούς δεσμούς, φιλικούς, συγγενικούς. Ἔχουν κοινά ἔθιμα καί γιορτές. Στά μικρά εἰσοδήματα δέν ὑπάρχει μοναξιά οὔτε καί στά μέσα. Μόνο ὅσοι ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τή θάση τους νοιώθουν αὐτή τήν ἀπομόνωση.

Ὅσο προχωροῦσαν πρός τήν Πανεπιστημίου, τόσο τούς πλημμύριζε ἕνας ἀπερίγραπτος θόρυβος. Ἕνα δουϊτό. Τραγούδια, φωνές, ἀστεῖα, ζωηρές κουβέντες, πειράγματα. Δέν ἔλειπαν καί οἱ κρυάδες. Τό βοριαδάκι εἶχε κόψει καί μιά ἐλαφρή ζέστη πού ἀναδίνοται, φανέρωνε τήν ἀλλαγή τοῦ καιροῦ πρός τό Νοτιά. Προμήνυμα τῆς θοχής πού σέ λίγες ὧρες θά καλημέριζε τό νέα αἰώνα.

Νέα μπουλούκια κόσμος ξεμπουκάριζε ἀπό τόν ὑπόγειο τῆς Ὁμόνοιας. Δέν ἦταν δεκόδες, οὔτε ἑκατοντάδες. Χιλιάδες. Πολλές χιλιάδες.

— Καινούργιοι Πανηγυριστές;

— Εἶναι οἱ ἐργαζόμενοι στή βιομηχανική περιοχή τῆς Ἐλευσίνας. Ἡ πολιτεία θέσπισε ὁπό τό 1970 μεγάλες διευκολύνσεις —κίνητρα τά ἔλεγαν— γιά τίς βιομηχανίες πού θά ἀπομακρύνονταν ἀπό τήν περιοχή τῆς Ἀθήνας. Ἔτσι πάρα πολλοί ἐπωφελήθηκαν καί ἐγκαταστάθηκαν στό Θρυόσιο πεδίο.

Ἄλλοι πάλι πῆγαν στό 51 χιλιόμετρο στά ὄρια Ἀττικῆς καί Βοιωτίας. Ἔτσι ἡ βιομηχανία τους χαρακτηρίστηκε ἐπαρχιακή καί ἀπόκτησε σοβαρές φορολογικές ἀπαλλαγές.

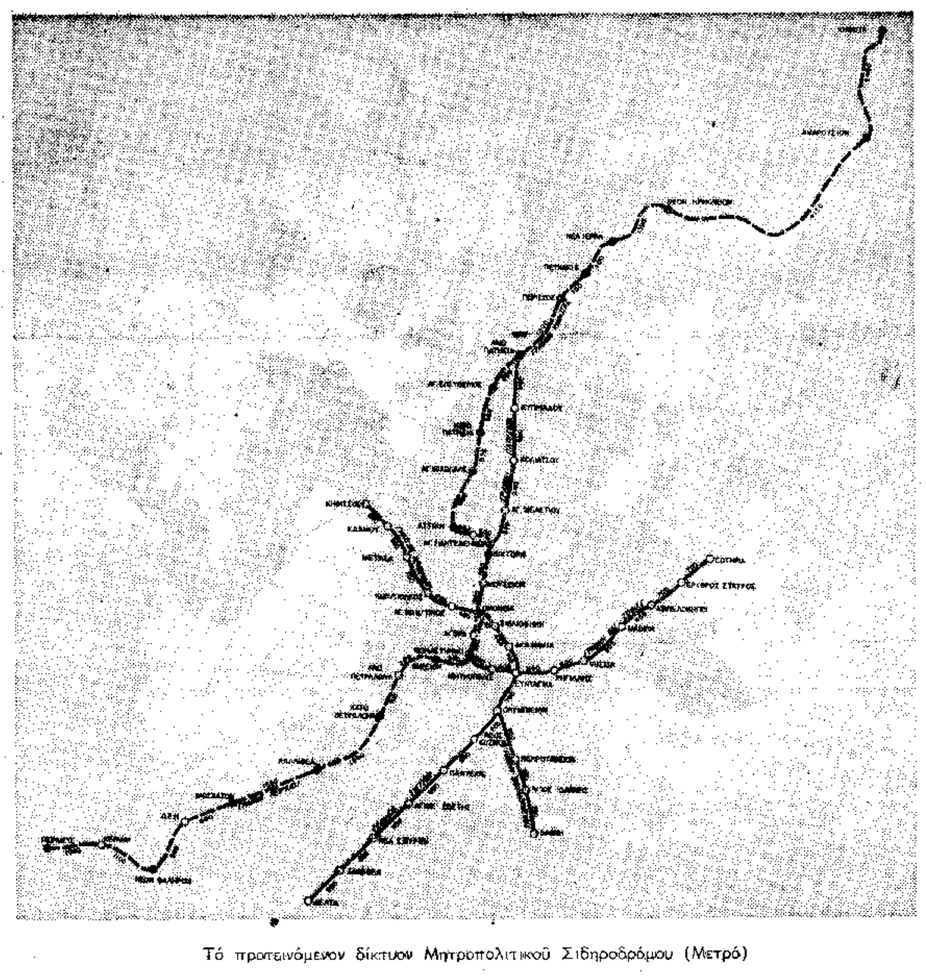

Τό προτεινόμενον δίκτυον Μητροπολιτικοῦ Σιδηροδρόμου (Μετρό)

Ἔχουμε λοιπόν δυό μεγάλες βιομηχανικές περιοχές. Τό ὀποτέλεσμα ἦταν πώς τό σύνολο τῶν βιομηχανικῶν καί βιοτεχνικῶν μονάδων πού ἐκάλυπτε 12.000 στρέμματα μέσα στήν περιοχή τῆς Μείζονος Ἀθήνας, ἐγκατεστάθη σέ ἄλλα σημεῖα. Τά οἰκόπεδα πού εἶχαν, ἀγοράσθηκαν ἀπό τό Ταμεῖο Πολεοδομίας κι' ἔγιναν πάρκα καί χῶροι ἀναψυχῆς. Μέ αὐτό ἀντιμετωπίσθηκε ἡ μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος, τοῦ ἀέρα, τῆς γῆς καί τῆς θάλασσας.

Μιά τρίτη πόλη ἔγινε στήν περιοχή τῶν Μεσογείων. Γύρω ἀπό τό Μαρκόπουλο καί τό Κορωπί. Ἀποτελεῖ μιά ὁλοκληρωμένη πόλη πού ἔχει ἐπίνειο τό Λαύριο. Εἶναι τό λιμάνι πού ἐξυπηρετεῖ τώρα τίς ἀκτοπλοϊκές συγκοινωνίες μέ τό Αἰγαῖο πέλαγος καί τή Βόρειο Ἑλλάδα.

Κάθε μιά ἀπό τίς δυό ἐργατοπόλεις ἀπασχολεῖ κάπου 200.000 ἐργάτες. Ἀπ' αὐτούς ἕνα μεγάλο μέρος μαζύ μέ τίς οἰκογένειές των πού μένουν γύρω ἀπό τίς βιομηχανικές αὐτές περιοχές, θά κατεβοῦν γιά νά γιορτάσουν ἀπόψε στό κέντρο. Οἱ Ἐλευσινιώτες ἔρχονται ἀπό τό σταθμό τῆς Ὁμονοίας. Οἱ Θηβαῖοι, ἄς τούς ποῦμε ἔτσι, ἀπό τό σταθμό τοῦ Συντάγματος μέ τό Μετρό τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἀναμένεται καί μιά τρίτη μεγάλη ὁμάδα. Αὐτή θά καθυστερήση λίγο. Εἶναι οἱ φοιτητές πού ζοῦν στήν Πανεπιστημιούπολη τοῦ Ζωγράφου. Εἶναι κόπου 100.000. Οἱ μισοί ἔχουν φύγει γιά τά χωριά τους, οἱ ἄλλοι θά γλεντήσουν στά κέντρα πούνσι γύρω στήν Πανεπιστημιούπολη καί μετά θά κατηφορίσουν πρός τά ἐδῶ.

— Μέ ἄλλα λόγια ἀπόψε θά γλεντίσουν στό κέντρο μόνο ἐργαζόμενοι.

— Τό βρῆκες. Γι' αὐτό σοῦ εἶπα πώς ἡ Πρωτοχρονιάτικη τούτη γιορτή τῆς Ἀθήνας πού δημιουργήθηκε μετά τήν ἀπομάκρυνση τῶν αὐτοκινήτων, εἶναι γεμάτη μποεμισμό καί ἁπλότητα. Γιαυτό εἶναι πηγαία καί χαρούμενη. Τό ἀρχοντολόϊ θά τροβήξη στά γνώριμα λημέρια του ὅπου μόνο τό χρυσάφι ἔχει τόν τρόπο νά ζῆ. Γι' αὐτό καί οἱ ἑορτές ἐκεῖ ἔχουν τήν παγερότητα τοῦ μετάλλου.

— Θέλεις νά πῆς πώς θά ζήσουμε τήν Πρωτοχρονιάτικη γιορτή τῆς φτωχολογιᾶς μέσα στά ντεκόρ μιᾶς τόσο θεσματικῆς Ἀθήνας;

Πρέπει νά ξέρης πώς καί σήμερα στήν πολυανθρωπη Ἀθήνα, τό ποσοστό τῶν ἀνθρώπων μέ τά πολύ χαμηλά καί τά χαμηλά εἰσοδήματα, εἶναι σημαντικά μεγαλύτερο ἀπό τά ἄλλα τῶν μέσων καί τῶν ὑψηλῶν εἰσοδημάτων.

— Ἔχεις στοιχεῖο;

— Ἐπίσημα. Οἱ στατιστικές μελέτες πού καταρτίσθηκαν μέ τή βοήθεια ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν λένε ὅτι οἱ ἄνθρωποι μέ τό πολύ χαμηλό εἰσόδημα (7.500 δρχ. τό μῆνα) καί τό χαμηλό εἰσόδημα (7.500—10.000 δρχ. τό μῆνα) φθάνουν τό 60 ἑκατοστά τοῦ πληθυσμοῦ. Οἱ μέσοι εἰσοδηματίες (10.000—15.000), καλύπτουν ἄλλα 30 ἑκατοστά. Τά ὑψηλά καί τά λίαν ὑψηλά εἰσοδήματα ἀντιπροσωπεύονται μόνο μέ 10% τῶν κατοίκων.

ΑΥΡΙΟ: Ἡ συνέχεια.

Οἱ Γυναῖκες διαμαρτύρονται

● ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ

Τά συνεργαζόμενα γυναικεῖα σωματεῖα Ἐθνικόν Συμβούλιον Ἑλληνίδων, Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, Σύνδεσμος γιά τά Δικαιώματα τῆς Γυναίκας, Σύνδεσμος Ἑλληνίδων Ἐπιστημόνων, Χριστιανική Ἕνωσις Νεανίδων ΧΕΝ καί Ἑλληνική Ὁμοσπονδία Γυναικείων Σωματείων σέ κοινή ἀνακοίνωση τανίζουν τά ἑξῆς:

«Τά συνεργαζόμενα γυναικεῖα σωματεῖα, μέ πικρίαν κι' ἔκπληξιν ἔλαβαν γνῶσιν ὡρισμένων περικοπῶν μιᾶς ἐκθέσεως ἀνωτάτου δικαστικοῦ πού ἀφοροῦν τήν γυναίκα δικαστή. Ἡ κατά τῶν γυναικῶν δικαστῶν τοποθέτησίς του φαίνετοι πολύ σαφῶς ὅτι πηγάζει κυρίως ἀπό προσωπικές του ἰδέες στηριζόμενες σέ προκαταλήψεις. Γιατί μόνον προκατάληψις μπορεῖ νά θεωρηθῆ σήμερα τό ὅτι οἱ γυναῖκες βιολογικά δέν εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀπονέμουν δικαιοσύνην ὡρισμένες μέρες τοῦ μηνός ὡς καί "ἡ ἀμφιβολία" του ὅτι ἠμποροῦν "νά ἀντιτάξουν σθένος ἐκεῖ ὅπου ἐπιβάλλεται".

»Εἶναι γνωστόν σ' ὅσους μελέτησαν κάπως τό ζήτημα ὅτι ἡ σύγχρονη βιολογία θεωρεῖ τήν γυναίκα βιολογικά ὡς τό ἰσχυρόν φύλον. Καί τά πράγματα ἔχουν ἀποδείξει ἤδη πρό πολλοῦ τήν ἀλήθειαν αὐτῆς τῆς ἀρχῆς, σέ παγκόσμιαν μάλιστα κλίμακα. Ὅταν γυναῖκες ἄλλων χωρῶν εἶναι πρωθυπουργοί καί μάλιστα, σθεναρόταται ἡ πρόεδροι Βουλῆς ἢ ὑπουργοί καί ὅταν πάνω πολλές Ἑλληνίδες ἀσκοῦν μέ ἐπιτυχίαν πολύ πιό σκληρές καί ἐξοντλητικές ἐργασίες ἀπό αὐτήν τοῦ δικαστοῦ (π.χ. δικηγόρου, μηχανικοῦ, ἀσυρματιστοῦ πλοίων, γεωργοῦ, ἰατροῦ) δέν μπορεῖ νά σταθῆ τέτοιος ἰσχυρισμός. Ἄλλωστε τό σθένος τοῦ δικαστοῦ δέν πρέπει νά στρέφεται κυρίως πρός τούς δικαζομένους, ἀλλά προπαντός στίς ἔξωθεν πιέσεις, ἔτσι πού νά ἐξασφαλίζεται τό βαστικόν του προσόν, ἡ "κατά συνείδησιν" κρίσις του. Καί σ' αὐτό τό σημεῖον πιστεύουμε ὅτι ἡ γυναίκα, λόγω τοῦ ὅτι ἔχει ἔντονην εὐσυνειδησίαν καί συναίσθησιν καθήκοντος, στήν ὁποίαν ἡ φύσις τῆς ζωῆς της τήν συνήθισε, μπορεῖ νά ὑπερτερῆ ἀλλ' ὄχι νά ὑστερῆ τοῦ ἀνδρός.

»Ἐξ ἄλλου, εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ συμμετοχή τῆς γυναίκας στήν σύνθεσιν τοῦ Δικαστηρίου θά συντελέση ὥστε ἡ κρίσις του ν' ἀντιπροσωπεύεται περισσότερο στό περί δικαίου αἴσθημα τῆς κοινωνίας στό σύνολό της, ἀφοῦ θ' ἀντιπροσωπεύεται καί ἡ γυναικεία ἄποψις — πρᾶγμα ἰδιαίτερα σαβαρό στίς ὑποθέσεις πού ἀφοροῦν οἰκογενειακοῦ καί εὐρύτερα κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος θέματα. Ἐπί πλέον ἡ ἔμφυτη ψυχολογική διαίσθησις τῆς γυναίκας θά τῆς ἐπιτρέψη νά συλλάβη τήν οὐσία τῆς ὑποθέσεως, νά κατανοήση τήν προσωπικότητα τοῦ δικαζομένου, ἐπιτυχέστερα ἀπό τόν ἄνδρα. Κι' αὐτό εἶναι βασικό στοιχεῖο τοῦ δικαστοῦ καί ἰδίως τοῦ ποινικοῦ.

»Τέλος, παρ' ὅλο τόν βαθύ σεβασμό μας στόν ἀρχαῖο ἑλληνικό πολιτισμό, θεωροῦμε ἀκατανόητο τό ἐπιχείρημα ὅτι σήμερα οἱ γυναῖκες δέν πρέπει νά εἶναι δικασταί ἐπειδή τότε ὑπῆρχαν μόνο ἄνδρες δικασταί! Κι' ὅμως σήμερα τέτοια διάκριση θά ἦταν ἀδιανόητη καί σκανδαλώδης. Κακό εἶναι σέ μιά χώρα νά ξεχνιῶνται οἱ ρίζες τοῦ πολιτισμοῦ της, ἀλλά εἶναι θανάσιμο τό νά θελήσουμε νά μείνουμε ἀμετακίνητοι στίς παλιές ἀντιλήψεις καί νά μήν ἐνσωματώσουμε σ' αὐτές τίς ἀπαιτήσεις καί κατακτήσεις τῆς ἐποχῆς μας».

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ ΕΠΙΜΕΝΕΙ:

Καί στάς μεταπτυχιακάς σπουδάς ἐπεκτείνεται ἡ «δωρεάν παιδεία»

● ΑΠΟΡΡΙΨΙΣ ΤΡΙΤΑΝΑΚΟΠΗΣ

Ἀπερρίφθη ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἡ ἀσκηθεῖσα τριτανακοπή κατά τῆς περυσινῆς ἀποφάσεώς του, διά τῆς ὁποίας εἶχε κριθῆ, ὅτι ἡ παροχή «δωρεάν παιδείας» ἀφορᾶ καί εἰς τάς μεταπτυχιακάς σπουδάς.

Διά τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς εἶχεν εἰδικώτερον γίνει δεκτόν, ὅτι ἀπαγορεύεται κατά τό Σύνταγμα ἡ θέσπισις ὑποχρεώσεως πρός καταβολήν οἱωνδήποτε τελῶν (ἐγγραφῆς, διδάκτρων κλπ.) διά τήν παροχήν παιδείας, περιλαμβανομένης ὄχι μόνον καί τῆς ἀνωτάτης (πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου), ἀλλά καί αὐτῆς ἀκόμη τῆς παρεχομένης ὑπό μορφήν μεταπτυχιακῆς μετεκπαιδεύσεως ἢ ἐπιμορφώσεως. Κατ' ἀκολουθίαν αὐτῶν τό ἀνώτατον διοικητικόν δικαστήριον ἠκύρωσεν, ὡς ἀντισυνταγματικήν πρᾶξιν τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας, διά τῆς ὁποίας εἶχεν ἐπιβληθῆ τέλος ἐγγραφῆς ἐκ 3.000 δραχμῶν εἰς τούς ἐγγραφομένους εἰς τό λειτουργοῦν πλησίον τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς «Ἰνστιτούτον Ἐπιμορφώσεως εἰς τήν Διοικητικήν τῶν Ἐπιχειρήσεων».

Τήν ἐξαφάνισιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς (ὁλομ. 1223)72) ἐζήτησαν διά τῆς ἀσκηθείσης τριτανακοπῆς των πέντε — ὡς ἀνεγράφετο εἰς τό σχετικόν δικόγραφον — «εἰδικοί ἐπιστήμονες καί βοηθοί» τοῦ Ἰνστιτούτου, στηριζόντες τό ἔνυομον συμφέρον των εἰς τό ὄμεσον ἐνδιαφέρον των διά τήν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν καί τόν ἄρτιον ἐξοπλισμόν αὐτοῦ, καθώς καί τήν βελτίωσιν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ του.

Ἀλλ' ἡ ὁλομέλεια τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἔκρινεν ἀντιθέτως, διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 559)73 ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεώς της, ὅτι οἱ ἀνακόψαντες ἐστέρουντο ἐννόμου συμφέροντος διά τήν ἄσκησιν τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου, διότι ἐκ τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως δέν ὑφίστατο οὔτοι βλάβη «ἐνεστῶσα» καί εὐθέως ἀπορρέουσαν ἐξ αὐτῆς, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος.

Ὡς ἐκτίθεται εἰς τό σκεπτικόν τῆς ἀποφάσεως, ἡ μοπαίωσις τῆς καταβολῆς τοῦ τέλους ἐγγραφῆς δέν ἔχει ὡς ἀναγκαίαν συνέπειαν τήν παρακώλυσιν τῆς περαιτέρω λειτουργίας τοῦ Ἰνστιτούτου. Διότι αἱ διατάξεις αἱ διέπουσαι τήν λειτουργίαν του δέν τήν ἐξαρτοῦν ἀπό τήν καταβολήν οἱουδήποτε τέλους, ἐνῶ ἐξ ἄλλου προβλέπουν ὅτι τό Ἰνστιτοῦτον λειτουργεῖ ὡς τμῆμα τῆς ΑΣΟΕΕ, τήν ὁποίαν ὀφείλει κατά τό Σύνταγμα νά ἐνισχύη οἰκονομικῶς τό κράτος.

Ἡ περυσινή ἀκυρωτική ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἶχεν ἐκδοθῆ κατόπιν αἰτήσεως τοῦ κ. Α. Σκουδριάνου, ὑποστηριχθείσης ὑπό τοῦ πληρεξουσίου διωγάρου του κ. Κωνστ. Τσιριμώκου, ὁ ὁποῖος, παραστάς καί πάλιν κατά τήν δίκην ἐπί τῆς ἀνακοπῆς, ὑπεστήριξε τήν ἀπόρριψίν της. Πληρεξούσιος διωγόρου τῶν ἀνακοπτόντων ἦτο ὁ κ. Ἀρ. Τσάτσος.

Νέα κατηγορία κατά τοῦ Δημ. Κοεμτζῆ Ἐλεύθερος προσωρινά ὁ Θεόδ. Χρηστέας

Νέα προθεσμία ζήτησαν χθές οἱ Δημοσθένης Κοεμτζης καί Θωμᾶς Καραμάνης πού κατηγοροῦνται γιά ἠθική αὐτουργία καί συνεργία στή σφαγή πού ἔγινε στό κέντρο «Νεράϊδα τῆς Ἀθήνας». Ὁ Δημ. Κοεμτζης κατηγορεῖται ἐπί πλέον καί γιά ἀπόπειρα ἀνθρωποκτονίας ἐκ προθέσεως σέ βάρος τοῦ ἀτόμου πού βρισκόταν στήν πίστα ὅταν σηκώθηκε νά χορέψη. Ὅπως εἶναι γνωστό, τοῦ ἔδωσε μιά δυνατή γροθιά καί τό πέταξε πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Οἱ δύο κατηγορούμενοι θά ἀπολογηθοῦν αὔριο τό πρωΐ.

Ἀντίθετα, ὁ Θεόδ. Χρηστέας πού κατηγορεῖται γιά ὑπόθαλψη ἐγκλήματα (τοῦ Νικ. Κοεμτζῆ) ἀπολογήθηκε παρουσία τοῦ συνηγόρου του κ. Βλασοπαλειθαβίτη καί ἀφέθη προσωρινά ἐλεύθερος. Στούς δημοσιογράφους ἀπανέλαβε ὅτι δέν ἤξερε τί ἀκριβῶς εἶχε κάνει ὁ Ν. Κοεμτζῆς καί κατέληξε: «Θά ἄφηνα ἕνα τέτοιο ἐγκλημματία στό σπίτι μου; Θά εἰδοποιοῦσα ἀμέσως τήν ἀστυνομία καί ἄς κινδύνευε ἀκόμη καί ἡ ζωή μου».

Στό μεταξύ ἡ οἰκογένεια τοῦ ὑπενωμοτάρχη Χωροφυλακῆς πού ἔσφαξε ὁ Ν. Κοεμτζῆς, διόρισε χθές συνήγορός της τόν κ. Ἰωάννη Σιλαντιώτη, ὁ ὁποῖος δήλωσε στόν ἀνακριτή κ. Κουτελιδάκη, ὅτι ἡ οἰκογένεια παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐνάγουσα.

Μικρ